

הקורא עומד פרק שלישי מגילה

כה.

עין משפט
נר מצוה

עא א מ״י פֿ״ט מ״הל
תפלה הלכה ז
עב ב חסידה ד הלכה ד
טו״ש״ע א״ח סימן
קנא עקיף ז
פ ג מ״י פֿ״י מ״הל
זרכו ה״ל א סג
עשׂן ח טו״ש״ע א״ח סימן
זרכ עקיף ז
פא ד מ״י פֿ״ט מ״הל
תפלה הלכה ז
[טו״ש״ע א״ח ס״י קיג ספ״י
ט]
פב ה מ״י פֿ״ה מ״הל
תשובה הלכה ז [א] ז
פג ו מ״י פֿ״ב מ״הל
תפלה א״ח סג
עשׂן ח טו״ש״ע א״ח סימן
קא עקיף ט
פד ז מ״י פֿ״ז מ״הל
תפלה הלכה יב סג
עשׂן ט

תורה אור השלם

1. ומזרעך לא תתן
להעביר למלך ולא
תחלל את שם אֱלֹהֶיךָ
אָנִי יְיָ רִיקָרָה יֵה כֹּה
2. וְעַתָּה יִשְׂרָאֵל מִדֵּה יְיָ
אֱלֹהֶיךָ שָׁאֵל מַעֲמֹךָ
אֵם לִירָאָה יְיָ אֱלֹהֶיךָ
לִלְכֹת בְּכָל דְּרָכֶיךָ
וְלֹא־הִקְהָה אוֹתוֹ וְלַעֲבֹד אֶת
יְיָ אֱלֹהֶיךָ בְּכָל לְבָבְךָ
וּבְכָל נַפְשְׁךָ:
דְּבָרִים י ב
3. כֵּן אָדָם הוֹדִיעַ אֶת
יְרוּשָׁלַם אֶת תּוֹעֲבֹתֶיהָ
יִחְזָקֵאל ט ו

לעזי רש"י

מרטי"ל. פטיש.

רבינו חננאל

[illegible][illegible]

מגונה, ולגבי מורים מודים משתקין אותו. ופרקינן לא קשיא ברייתא דקר פסוקא פסוקא ותניה, אבל אי קארי מילה ומילה ותניה משתקין אותו. פי ארופתא דנפחי. קורנן של נפחים. המנחה בעריתו ^ל כלומר הקורא הפסוק עזרת אבי ואמו לא יגלה, ואינו קורא עזרת אבין עזרת אבין כדכח' קרן וכן כל העניות. משתקין אותו ואומרין לו קר פסוק כמו שכתבו שם: אתה מברך מילין, מה שלא בירר מברך ברוך וכו'. ^ה תנינא דמשה קראתו לאו מיתרגמא וכו'. [תרי] משתקין בראשית קורא ומילין, פשיטא, [מהו] דתרגמא וידעושו להרגומיה דאבין קראתו לאו מיתרגמא מה מלצלה מה למשה

(א) כלומר שקורה הפסוק ערות אביך וערות אמן ערות אמו לא יגלה וכן כל עריות וכו' ומפרש כפי' הרמב"ם בפירושו המשניות וכן משמע קצת גם בערוך ערד כן.

שאִינוֹ כּוֹלֵל רַשָּׁעִים בַּשַּׁחַח
מִחֲלֻצָּה שְׂרִיחָה רַע וּמִנְחָה
בְּצִהְרָאֲתָן לְהִיּוֹת בְּאֻדָּה
כִּלְשׁוֹן הַזֶּה רַחֲמִיךָ מִגִּיעִין

(6) יברכוך טובים הרי ז'
 צפור יגיעו רחמך
 ימודים מודים משתק
 משתקין אותו האוט
 להעביר למוֹלך לא ת
 משתקין אותו בנוֹפֶה
 מודים דמיוזי כשתי
 שמך נמי דמשמע ע
 ותנן ⁽⁷⁾ חייב אדם ל
 שהוא מברך על הט
 יגיעו רחמך מ"מ ⁽⁸⁾
 במערבא ר' יוסי בר
 חד אמר מפני ש
 בראשית וחד אמר מ
 הקב"ה רחמים ואינ
 דנחית קמיה דרבה א
 צפור אתה חוס ורח
 על אותו ואת בנו א
 אמר רבה כמה ידי
 למריה א"ל אביו ודי
⁽⁹⁾ ורבה לחדודי לאב
 דנחית קמיה דרבי ח
 הגבור והנורא האדיו
 ליה ס"ימיתנחו לשב
 תלתא אי לאו דכת

ואתו ^(ג) כנסת הגדול
 האי משל לאדם ש
 אותו (באלף) דינרי
 שמם חוץ מיראת
 מעמך כי אם ליראת
 רבינו מילתא וזוהרי
 דומה עליו ככלי קטן
 יהאומר שמע שמע
 וכופלה הרי זה מגו
 קשיא הא דאמר מיל
 א"ל רב פפא לרבא
 אמר ליה ^(א) חבורתא
 דנפחא עד דמכוין ד
 קלון אביו וקלון אמר
 רבי ישמעאל בישרא
 מדבר: **מתני'** מעשה
 ומתרגם מעשה עגל
 ברכת כהנים מעשה ד
 ורבי יהודה מתיר ר' א
 רבנן ^(ב) יש נקרין ומת
 מתרגמין אלו נקרין
 נקרא ומתרגם פשיט

וְלֹא תִגְלֶה שׁוֹם דָּבָר
 מֵעֵשָׂה רִאשׁוֹן. וַיִּשְׁכַּח אֶל
 יִשְׂרָאֵל: וּמֵעֵשָׂה עֵגֶל הָאֵשׁ
 וּמֵעֵשָׂה עֵגֶל הַשֵּׁמֶי הָאֵשׁ שָׂמָה
 אֵל אֵין מִצִּיֵּיץ: הָרֹדֶעַ אֵם
 דֹּד וְאַמְנוֹן לֹא נִקְרָן בְּ
 גִלּוֹ לֹא בָּא לְעוֹלָם. וְהַסֵּט

בִּיד הַקֶּצֶה הוּא, כְּגוֹן אֲרוֹךְ קָצֵר עֲנִי
אֵת זֶה מִסָּר בִּידוֹ שֶׁל אִשׁ וְנָתַן לַפְּנִי
הַחֹמֶר וְשׂוֹנֵה, מְגוּנָה הִיא, שְׂמוּקִי לֹא
וְנָתַן לִי מִשְׁתַּקֵּינִ לִי, דְּמַחֲזִי כִשְׁתִּי
וְהִסָּר בְּפִלְתּוֹ (שם דף.). מִחִינָא לִי.
וְהַמְקַצֵּת בִּידָהּ (שׁוּפְטִים ד') מִתְּמַרְגְּמִין

רכוך טובים ה"ז דרך מינו
חכמים למדו (כרימות דף 1:)
סממני הקטורת שמלריכן הס
קן לפור יגיעו רחמין. (ה)

יר כן חוס ורחם עליו:
ויזכר שמך. על טובותיך
 שאמר שני פעמים מודים
 ע מהשתקין אותו ובגמלה
המכנה נעריים. בגמלה
 גם פרשה עריות כבינו
 ערורה ממנו דייבך הכחוש
 הכחוש בלשונו וקרא אותה
 קלון אציו וקלון אמו
 יהא לשון היפך שמהפך
 או לגנאי והרבה יש
 בספרי אספה לי
 (במדבר יא) ואל אראה
 צרעם היה לו לומר
 הכחוש כיוצא לומר
 כבודי מבצית שור אורל
 כבודי היה לו לומר
האומר ומורעך
 לא תבא על
 עבדך לומר. לא תבא על
 עבדך בן לעז: **משתקין**
 שערך. הכחוש
 הוא עבדות חוק לאמורים
 והן לשא ונותן כרת לזא
 ומחייב חטאת על הטוב
 על המזיד בהתמרה:
רשעים. ומקבל ומודה
 על הרעה. כדון
 על הטובה. כדון
 מטיל קנאה. לומר

חס וענן הבהמות וחיות
 ואינן אלא גורים מלך.
 וכן עולו להודיע שאלתנו
 ממנו מלכותו: **דכתיב**
הה' האל הגדול הגבור
לא ישא פנים (דברים י):
הה' הגדול בספר עזרא
 יעשה אלהינו **האל הגדול**
הוא שומר הברים והספר:
שמים. אותה מסורה
 סתיה הוא עצמו מלך לכו
 שהיכול צידו להיין
 דכתיב הנה כחומר ציד
 אתם ידדי בית ישראל
 ואומר יסירתי אתם לז
 ורכס (יחזקאל לו): **אמר**
אלא וסני לה. כל מינה
 הן אין כאן משמעות שתי
 מגונה וסכל הוא:
נפשי שמיא. וכי כמנהג
 בן צדקה' לדבר לפניו
 ין וחור ומראה לו כדפלו
 בראשונה: **מרופא.**
 ע"ו. ותשם את המקום
 מרופא (שופטים ד):
יוסף. פפרשי מכה
 דממרגס ערות אצ"ר

מרתני יישינן לגנותו: **מעשה** המספר המעשה הוא קרוי צו שיכל מאליו חבל המה מיין. מפרש כסיפא מעשה ארבעה דברים ראו לו

חורץ מיראת שמים. כל הנא על הא
וא, אבל כדק ורשע אינו בא על ידי ש
מילתא מילתא ותני לה. כל מביה ו
י מלכיות אלא למתלוץ, אמר פסוק ש
שטוהא אדם בחצרו ינהא אלא המקום ול
ל בכך (שם). בארזפתא. קורטוס, ותשס
מרזפתא (ברכות שם).

מסורת הש"ס

(א) זכרות לה. ע"ס (ז, ב) גי'
רמב"ם דרך המדקדקים,
(ג) שם לג: (ד) שם לה,
(ה) ובזכרות ובע"י ליחא,
(ו) זכרות לג: ושי"ט;
(ז) זכרות לג: שם דה טו;
(ח) זכרות לג: [סוסה ג:];
(ט) זכרות לה, (י) ע"י
תורייט, (כ) [תוספתא פ"ג],
(ל) [דב' טו, ח], (מ) ע"י
פיה לדברות מלכות, (נ) דהם
טו: ע"ס זכרות,]

גליון הש"ס

גמ' גנאי הוא לו. עין
לעיל דף יח ע"א: תוס'
ד"ה מפני. שיקד הקליר
עין חגיגה דף יג ע"א
תוס' ד"ה ורגלי החיות:

הגהות הב"ח

(ה) גב' מאי טעמא לא
פארגיט צו: (א) שם ואמו
אביהו נקטת בגדולה
אקמיטו אן לא הוה
במשנה
אמרינן: (ד) ומשנה
דור ואומנין
נקראין: (ז) רש"י ד"ה על
אן פסור יגיעו רחמיך
לשון הורה רחמיך:
(ח) ד"ה מעשה עגל וכו'
העגל הזה נקרא ולא
מורחב: (ט) תוס' ד"ה
ממנו וכו' אומר ואם
ביום אחד בל משתחו
למשתמע ה"ל (א) ד"ה
הכל וכו' בדכתיב אל יחלל
חכם בדכמתו אל
יתחלל עשר עשור:

מנהל הנדסה

[N] גם' ויש לא נקרין ולא מתרגמין. תא"מ:

ג. גהות מהר"ב

רנשבורג
[א] רש"י ד"ה מעשה
תמר וכו' עד ואשליכיהו.
מלת ואשליכיהו נמחק ונ"ב
וישר:

מוסף רש"י

[illegible]

הגולה בספר עזרא (עזר). הם
עשיר חכם שוטה לכן שחור,
שני דרכים והוא יבחר לו ירא
משתקין ליה, שאין זה דומה
רשויות (עזר). הברותא כלפ
כלומר מלמדן אותו שיכון ומ